

SCHOTLAND VOOR DEN TOERIST.

DOOR

ELISE A. HAIGHTON.

Zeg: „los weertje vandaag”, en mij rijst Schotland voor den geest. Schotland, dat, wat regen betreft, misschien wel alleen door zijn nabuur „Ierland” wordt overtroffen. Heeft men echter op dit kenmerk de aandacht gevestigd, het aan 't individueele vernuft van den aanstaanden bezoeker overlatende, er de voor hem gewenschte gevolgtrekkingen uit te maken, dan heeft men er tevens al het kwaad van vermeld, hetwelk er voor den plezier-reiziger van te zeggen valt, en nog wel met verzwijging van het goede, dat daaraan is verbonden.

Wie Schotland wil leeren kennen, begint veelal met Edinburg, waarheen een weg ligt, zoowel over land als over zee. Een Nederlander, voor wien volop frissche zeelucht niet opweegt tegen de waarschijnlijke mogelijkheid van zeeziekte, verkiest van Londen uit een spoorwegrit van 10 à 12 uur boven een vaart van een kleine anderhalve etmaal op de Noordzee, bij gunstig weer een waar genot. Neemt hij den landweg, dan moet hij evenwel aanstonds of breken met zijn traditie, of vrij diep in zijn zaak tasten, d. i. hij dient te kiezen tusschen hetzij eerste, hetzij derde klas reizen, want in Engeland bestaan geen tweede klas wagens meer, die afgeschaft werden, nadat het publiek, door jaar in jaar uit te doen alsof ze niet bestonden, ze als een onding had gebrandmerkt. Voor hem echter, die met eigen oog een Engelsche derde klas heeft gezien en opmerkte, hoe algemeen ze daar wordt gebruikt door lieden van stand en aanzien, kan de keus niet moeilijk vallen, al zullen er onder dezulken wel zijn, die in hun vaderland wedergekeerd, vreezen met den nek te worden aangezien, bekennende derde klas gereisd te hebben. Laten wij toch niet aan dat vooroordeel toegeven. In het Vereenigd Koninkrijk wordt de derde klas het „troetelkind” der spoorweg-directies genoemd, en dat daarvan wel wat aan is, bewijst zoowel de comfort der wagons als de inrichting van het eet-salon, op lange trajecten haar ten dienste gesteld; terwijl het menu, voor de hand weg uit vele gegrepen, voorzeker in staat is ons te doen watertanden, wanneer wij niet toevallig juist van tafel zijn opgestaan — luistert maar: „Purée van wildbraat (al veracht een Engelsch sprekende niet een bord soep, hij kan, als wij, het gevoel krijgen gegeten te hebben zonder dat gehemelte streelende maagspoelsel). Tong met witte wijnsaus. Gebraden schapenbout (dat het Engelsche schapenvleesch ver boven het Nederlandsche staat, is bekend). Boonen. Aardappelen. Compote van rijst met vruchten. Kaas. Salade. Dessert.” Zouden wij het ook niet met wat minder kunnen stellen? — Een derde klas toeristen-retourbiljet van Londen naar Edinburg, dat oponthoud aan